

Идеитѣ и възгледитѣ застѣпени въ романа „Габаритѣ“ сѣ особени и кривитѣ въ себе си отблѣсѣци на единѣ завършенѣ мирогледѣ. Четешѣ романа и Добрудѣжа започва да ти се струва като единѣ възшебенѣ храмѣ Божи, въ който нивята пѣятѣ пѣсенята на вѣчната тайна на живота, а небето трепти като омаенѣ куполѣ, лазуренѣ и милѣ. Авторѣтъ има способностѣ и да разбулва психологически преживѣвания сѣ художествена вѣщина. Затварямѣ последната страница и нѣкакво тихо задоволство изпълня душата. — *Свещ. Ив. Гешевѣ.*

„Габаритѣ“ е дълга хубава пѣсенѣ на обичѣята къмѣ родината. Въ тази пѣсенѣ Ив. Кириловѣ достига апогея на своето творчество. — *И. Капарисовѣ.*

Макарѣ да бѣхѣ челѣ тоя романѣ (Габаритѣ) въ първото му издание, азѣ го препрочетохѣ пакѣ сѣ наслада въ новото издание и ми се даде възможностѣ да преценя още веднажѣ неговитѣ достоинства, които сѣ едни отѣ рѣдкитѣ и които го поставятѣ въ реда на нашитѣ класически творби, — Тая книга заслужава да бѣде прочетена отѣ всички българи, особено отѣ нашитѣ младежи. — *А. Узуновѣ.*

Край много други достоинства, романѣтъ „Габаритѣ“ има и това: Той става заветѣ за Добрудѣжа. И би следвало да бѣде прочетенѣ отѣ всѣки българинѣ. защото когато нашитѣ врагове могатѣ да ни дѣлятѣ по своему, безѣ да пазятѣ достоинството на единѣ народѣ — нашитѣ писатели ще пишатѣ книги да издигатѣ племенна цѣлостѣ, ще поддържатѣ свещениятѣ огнѣ на родното огнище, тогазѣ тѣ — нашитѣ противници ще бѣдатѣ безсилни да ни раздѣлятѣ, защото „не се гаси туй, що не гасне“. — *А. В. Изворовѣ.*